

Štev. 1. Leto 2.
Izhaja dvakrat na mesec.
Naročnina četrtletno 12 dinarjev.

Uredništvo in upravnništvo:
Ljubljana, Karla Marksa trg 2 (prej Turjaški
trg), kamor naj se tudi pošiljajo rokopisi.

Svoje pravice bodo uveljavili železničarji le z združeno močjo. Zavedajte se tega, trpini in organizirajte se vsi v USŽJ

Ob novem letu.

Utonilo je v nepovratno večnost leto 1926. Nam železničarjem, kakor vsemu delavstvu, bo pa ostalo v spominu. In to v neveselem spominu. Saj je bilo v tem letu toliko udarcev, toliko krivic, da sa ne da pozabiti. Osemurni delovnik je samo še na papirju in še to ilegalno, ako se smemo tako izraziti, ker zakonodajni odbor konvencije ni sprejel. Redukcije osobja in redukcije plač so se vrstile ena za drugo. Kršenje določb samega zakona o državnem prometnem osobju, torej naše pragmatike, ki bi naj bila nekaka baza naše sigurnosti glede prejemkov in pravic, se je godilo naravnost tako, da smo zgubili ves čut v kakšno avtoriteto. To kršenje nam je dalo samo eno zavest, da ni več avtoritete v Jugoslaviji. 20odstotne eksekutivne doklade — določene s pragmatiko — so brez vsega na kratko ukinjene. Obleka je predpisana, se jo v službi zahteva, pragmatika jo daje, a železničarji je ne dobe. A pragmatiko je podpisal sam kralj. Ljudje, ki oblačijo in vedre v upravnih, so pa razveljavili veljavo njegovega podpisa. Sodišča se postavijo na stališče mnenja državne prokurature, da uslužbenec ne more in ne sme sodnijskim potom zahtevati izplačila po zakonu določenih prejemkov. To je stališče jugoslovanskih sodišč v jugoslovanski državi, svojevrstno in svojevrstno v celi Evropi. Sedaj lahko uprava železničarju ne izplača polovice pripadajoče plače, on ne more tožiti in iztirjati. Za njega velja samo ukaz: delati. Navezan je samo na intervencije strokovne organizacije in Delavskih zbornic. Te pa imajo zopet le toliko veljave in avtoritete, kolikor so te organizacije močne. Torej — Karl Marxov nauk se pojavlja v celi resnici: »Rešitev delavstva je delo delavcev samih.« Zato krepite svoje organizacije.

Pred tremi leti se je z zakonom reklo in objavilo: Nestalnost državnih namestnikov, torej tudi prometnih, se konča po treh letih. 1926. leto je bilo, ko bi se ta zakon imel uveljaviti v svoji resnosti in značilnosti ter avtoriteti. Pa so rekli gospodje, ki jim ni za avtoriteto:

»Se za tri leta se naj podaljša nestalnost.«

In zakon in njegova veljava in vsi tisti podpisi na zakonu so strmo glavili v neveljavnost.

Povsod velja pogodba, ki je narajena med enim in drugim. Povsod se je drže, kakor so jo podpisali. In vsi jo upoštevajo in sodišča jo ščitijo. Povsod — samo država SHS sme prekršiti pogodbo, kadar zahoče in kakor zahoče in nikdo se za to ne zmeni, nikdo se zmeniti ne sme.

Zopet se pojavlja Karl Marx in čujem ga, kako na vse to kliče resno in svečano:

»Rešitev delavstva je v delavcih samih.« Delavci smo vsi, železničarji in neželezničarji, uradniki in neuradniki, inteligenti in neinteligenti, rokodelci in nerokodelci, vsi, ki moramo prodajati svoje telesne in duševne sile za vsakdanji kruh. Zato naj nam ne bo tuj nauk Karla Marxa v začetku Novega leta.

Delavski pravilnik, ki se obljublja pri vsaki intervenciji, zatrjuje se celo, da je gotov, samo podpisati se ni, nikakor ne more na svetlo in je že sedaj vse tisto, kar je bilo takrat, ko smo stavili zanj predloge, delavcu v korist, neveljavno, nazadnjaško. In ko bo čisto reakcionaren, ker ne gre z duhom časa, ga bodo morda objavili.

In cela vrsta drugih pravilnikov, ki se je obljubljala, ki jih je določal zakon, še ni zagledala belega dne. Eden je pač zagledal pravilnik sporednih prinaldnosti. In ko je izšel, je tak, da celo železniška uprava ni z njim zadovoljna.

In še več, nešteto krivic je bilo. Kdo bi vse našteval, ki jih je sipal razred izkoriščancev na razred izkoriščanih. Poglejmo samo stanovanjsko bedo, brezposelnost, to so slike, ki pretresajo celo kamenje — samo kapitalistov ne, samo zlatega teleta ne.

Kruto je bilo leto 1926 za delavski razred. Slabo organiziran je bil delavski razred. Bil je nezaupen v samega sebe in v svojo moč. Sredi sebe je imel hlapce, ki so za skledo leče prodajali interes delavstva in železničarjev, zvito mu govoreč, da je razredni boj samo politična fraza. Papagirali so, da se je treba stanovsko boriti. In bilo jih je precej, ki niso razumeli, da je tudi direktor in generalni direktor in da so razni načelniki ministra saobračaja — železničarji — stanovski tovariši.

S tem so ovirali delo razredne organizacije; organizacije, ki nima nič skupnega z onim železničarjem stanovskim tovarišem, ki je plačan in nastavljen od vladajočega razreda, da izmoghava železničarje.

Težak je bil ta boj. Zakaj, lažje se je boriti proti odkritemu sovražniku, nego zastrtemu v rjuho lažnjivega stanovstva. Ali zmagali smo. Ujedinjeni Savez Železničarjev Jugoslavije, šele nekaj nad eno leto star, se je okrepil, združil v eno armado, železničarje-trpine, razred izkoriščanih. V rjuho lažnjivega stanovstva so pa splahneli. Le s protekcijo tistih, katerim so v uslugo, se še drže ostanki.

To je značilen korak razčiščenja vrst železničarjev-proletarcev, članov razreda izkoriščanih.

»Ujedinjeni Savez Železničarjev« pa je vztrajno in neumorno korakal naprej, zmagujoč vse ovire. Nešteto je izvršil intervencij in ni postaje, kjer bi ne čutili, da je bila organizacija na delu za koristi železničarjev. V bolniški blagajni so uspehi očitni, kolikor jih ne uničuje centralni odbor bolniške blagajne v Beogradu, ki ni v službi za proletarsko-železničarske koristi, nego v stanovsko-železničarske (t. j. za upravo).

Zavrli smo redukcijo v Sloveniji, preperečili jo na Hrvaškem. Naši shodi in resolucije so razjezile gospode pri Generalni direkciji in pri Ministrstvu saobračaja in ti so zahtevali od vsakega podpisa na resolucijah kolektivno — prvič, kar pošiljamo resolucije.

In tako dalje. Kaj bi vse naštevali, saj ve vsak član »Ujedinjenega Saveza Železničarjev Jugoslavije«, kakšno je njegovo delovanje in kakšni so njegovi uspehi.

Na Hrvaškem rastemo, ustanavljajo se nove podružnice. V Zemunu smo že, še korak — pa smo v Beogradu. Tudi Skoplje je že naše in Niš raste.

V Novo leto stopamo. To leto mora biti za »Ujedinjeni Savez Železničarjev Jugoslavije« leto procveta, kipenja in zorenja moči. Kongres, ki bo o Binkošti, mora videti že predvojno našo silo, in balkanski kongres, ki bo v Ljubljani, nas mora zavidati.

In sočasno z našim procvitanjem in zorenjem naših moči morajo plahneti prizadete krivice in naše stanje se mora izboljšavati. Ne s prošnjami, ki nas ponižujejo, nego z našo

močjo, z našo organiziranostjo, ki nam zagotavlja uvaževanje in priznanje. Z uvaževanjem in priznavanjem pa se več ne dajo kršiti naše pravice in naše zahteve, nego nam jih vračajo in zboljšavajo.

Tega ne pozabimo, železničarji, in delajmo na naši ukrepitevi.

Nauk Karla Marxa naj bo naše geslo v tem letu:

»Rešitev delavcev je v delavcih samih.«

Železniško uradništvo.

Do početka svetovne vojne, v tistih starih dobrih časih, je bil žel. uradnik zelo čislana, zavidanja vredna oseba. Razmerna dobra plača mu je omogočala dostojno, človeka vredno življenje in preživljanje svoje družine. Gibal se je največ v takozvani boljši družbi, skratka — bil je gospod. Pa je pričela svetovna vojna in čim dalje je trajala, tem bolj je izgubljal uradnik na svojem socialnem in gmojnem položaju. Vojaščina je prevzela oblast v državi in ni čutila več potrebe, opirati se v toliki meri na celoten uradniški aparat kot civilne vlade do početka vojne. Malo pred prevratom je bil položaj uradništva že kritičen: prejemki, že niso zadostovali za nakup življenjskih potrebščin, ki so bile iz dneva v dan dražje.

Prevrat in poprevratni časi so ta že mizerni položaj mahoma izboljšali. Vlada joči krogi so morali računati z dejstvom, da je dolga doba svetovne vojne mase zrevovala. Da so ostale te mase mirne, so udovoljili v veliki meri njihovim zahtevam. To popuščanje s strani vladajočih je trajalo vse dotlej, dokler se niso čutili dovolj varne in močne, da s silo pritisnejo na maso in jo ukrotijo. Kulminacija tega boja med vladajočimi in zatiranci predstavlja želez. stavka leta 1920. Lahko mirno trdimo, da je bila ta stavka in njen polom usodnega pomena za železničarstvo. Bil je to udarec, ki ga še dolgo let ne bomo preboleli. Udarci, ki nas še danes tlačijo kakor mora. Mnogo bojev in mnogo truda bo treba, da si bomo priborili tisto stanje v katerem smo bili pred stavko. Kaj šele da bi si naš položaj še izboljšali, da bi ga dvignili nad nivo 1920. leta.

Oglejmo si malo поблиže, kako je buržuazija izrabila ta poraz delovnega ljudstva, kajti s porazom železničarjev so bili poraženi posredno tudi drugi delavni sloji. Prva in najhujša posledica tega poraza je bilo konstantno padanje naših prejemkov vsled razvrednotenja denarja. V drugih državah si je znalo delovno ljudstvo priboriti takozvani indeksi, ki je od časa do časa reguliral prejemke z ozirom na rastočo dražnjo. Pri nas se je čutila buržuazija dovolj močna, da je vsako zahtevo v tem pogledu brez nadaljnega odbila. Imeli smo iste plače takrat, ko je stala obleka 600 Din in iste takrat, ko je stala 1600 Din. Posledica tega je bilo silno obubožanje, ki je bilo kmalu tudi na zunaj vidno: Oguljene uniforme, izstradani, izmoghani obrazi, deca bosa in v razdrapanih oblekah. To križevno pot je hodil vsak železničar in čutil jo je še prav posebej uradnik, ki se mu nikdar ni sanjalo, da se mu bo kedaj moglo tako slabo goditi. In kar je bilo najhujše: uradništva se je polotila nekaka duševna depresija, ki se je polagoma spreminjala v popolno apatijo. Izginil je ponos, močnatost in odločnost. Sem pa tja so se posamezni prijelji kake politične bilke, pa tudi te so bile šibke, prešibke za uradnika. Celota je bila potisnjena ob tla in še danes je stisnjena ob tleh in čaka, čaka...

Motil bi se, da je to letargično spanje v katerem se nahaja uradništvo prišlo tako samo od sebe, kakor nekaj, kar mora biti, nekaj vis maior. Baš nasprotno: Vladajoči kapital je sistematično delal na tem, da pripravi uradništvo tako daleč. Oslabi mu telo in oslabi mu boš duha! To je bila deviza vladajočih in po njej so delali z železno doslednostjo. Peli so pri tem uradništvu lepe uspavanke o junakih, o svobodi, o domovini in uradništvo se je lovilo za ideali ter pri tem pozabilo nase. Pozabilo je v toliki meri nase, da se danes zgrozi, če premotri svoj položaj! Materialni položaj je tako mizeren, da si slabšega sploh misliti ne more: Nimaš, da bi se pošteno oblekel in nimaš da bi se pošteno nasitil. Nič boljše ni duševno stanje uradništva. Če si naročen na en sam dnevnik, že moraš voditi račune, kje si boš priškrnil tistih par dinarjev, da ga boš plačal. O revijah in o knjigah ni niti govora! Kdor ni tako srečen, da prebiva v kraju kjer so knjižnice, je prisiljen, da se popolnoma zanemari, da črpa vso svojo naobrazbo in znanje o svetu in življenju, ki ga obdaja, le iz dnevnega časopisa, ki pa gleda navadno na vse skozi svoja politična očala.

Nič boljše ni naše službeno in pravno razmerje do delodajalca. Če bo šlo tako naprej, bomo sploh celo življenje nestalni. Pod temi okolnostmi se lahko pripeti človeku, da bo 15—20 let služil, potem se ti bodo pa prav lepo zahvalili za pridno in marljivo delo, ti pa greš lahko beračiti! Nekaj dobrega in tega je bilo zelo malo, kar nam je prinesla pragmatika, so nam s poznejšimi odredbami vzeli. In komaj smo

se tej nekoliko privadili, že pripravljajo novo, ker je sedanja »predobra«, ker imajo sedaj železničarji preveč »ugodnosti«. Ogromno je tako število dobrot, ki so nam jih servirali, pa bi vedlo predaleč, če bi hoteli vse navesti. Omeniti hočemo samo še sledeči slučaj, ki naravnost klasično ilustrira položaj žel. uradnika.

Pred nedavnim so reducirali pri ljubljanski direkciji nekaj omoženih uradnic. Odpoved so jim sporočili reci in piši zadnji dan meseca, pol ure pred koncem službe, češ: Gospa, jutri Vas ne rabimo več, ste reducirani! Gospodar, ki hoče odpustiti svojega hlapca ali dekle, ji mora vsaj 14 dni prej odpovedati ali pa za ta čas plačati. Človek bi se zjokal od misli, da je žel. uradnik, nekdanj socialno tako visoko stoječa oseba, padel pod nivo zadnjega hlapca ali dekleta! In kdo je temu kriv? Uradništvo samo! In kako dolgo bo to stanje trajalo? Vse dotlej, dokler bo uradništvo to hotelo, dokler se ne bo vzdramilo in se pričelo zavesti svojih pravic, ki mu gredo! Položaj je danes v toliko dozorel, da stoji uradništvo pred alternativo: ali popolna pauperizacija ali pa boj, odločen in neizprosni boj za svoja prava. V ostale žel. kategorije in v delavske vrste je že prodrla spoznanje: Če nečemo poginiti, se moramo boriti. Črv se bori za svoj obstanek, pa bi se človek ne?! Predvsem mora uradništvo pričeti misliti in raziskovati razloge in vzroke sedanjega stanja. In kdor bo to dobro premislil, temu odločitev ne bo težka. Spoznanje mu bo začrta pot in pokazalo cilj h kateremu mora stremeti.

Naravno je, da se posamezni sloji organizirajo, kajti edino potom organizacije, ki predstavlja vse člene sloja, si zamore priboriti karsibodi, odnosno uveljaviti svoje zahteve. V tem spoznanju so si tudi železničarji ustvarjali organizacije, potom katerih so si izboljševali svoje človeško stanje. Seveda je pogoj za uspešno delovanje poedine organizacije, idejna baza, ki mora odgovarjati potrebam članstva in ki mora voditi računa o socialnem razvoju celokupnega človeštva, ki mora imeti jasno začrtan program. Program, ki mora že v svojem bistvu podati garancijo, da bo organizacija delovala v smislu svojih statutov v korist članstva.

Gotovo ni niti enega uradnika, ki ni prepričan o nujnosti organizacije in o potrebi, da mora biti vsak organiziran. Le celota si lahko pribori, kar si posameznik nikdar ne more! Postoji edino le še vprašanje, kje naj se organizira z ozirom na to, da imamo v Jugoslaviji več organizacij. V Sloveniji je možen dostop uradništva v sledeče organizacije: UZZJ, UJNZ, prometno zvezo in naš USŽJ. Ne izplača se poglobljati v programatične in idejne zasnove prvih treh organizacij, še manj pa v njihovo delovanje v korist železničarstva. Ali je pa to tudi delovanje v korist uradništva, če proklamira predsednik prve boj marksizmu, z drugimi besedami povedano boj delavstvu? Ali pa če vidi druga svoj cilj v nekakem nacionaliziranju (pa menda ne fondov?)! Absurdnost tretje je pa takoj na dlani, če pomislimo, da se ne morejo organizirati v njej ne Srbi in ne muslimani. Da je vedelo uradništvo primerno oceniti delovanje vseh teh organizacij je dokaz, da jih je večji del izstopil iz njih. Mnogo izmed teh je že našel pot v naš Savez, velik del jih pa še stoji ob strani in čaka. Rad bi pristopil v naše vrste in se boril ramo ob ramo z delavcem proti skupnemu nasprotniku, a ga zadržujejo še razni predsodki, ki mu jih je znal vladajoči razred vcepiti v mozeg in kri. Kakor nekake strahove jim slikajo na zid: rdečkarji, internacionalci in njihov največji trumf je, da je Savez politična organizacija, ker priznava in propagira razredni boj.

Potrebno je, da si malo поблиže ogledamo vsa ta strašila, ki jih raznašajo sovražniki dobrobiti žel. uradnikov in železničarjev sploh. Začnimo pri razrednem boju. Kaj pa je razredni boj? Nič drugega kot afirmacija dejstva, da je Kapiš ustvaril na eni strani veliko maso izkoriščancev, na drugi pa majhno maso izkoriščevalcev. Sledeči primer nam bo prednje nazorno razjasnil: Železničarji se organiziramo z namenom, da branimo pridobljene ali priborjene tekovine odnosno da si priborimo novih. Torej mora biti nekdo tu, ki nam jih hoče vzeti (v Jugoslaviji so nam itak vse vzeli) odnosno, ki nam jih noče dati. Sta torej tukaj dva nasprotujoča si tabora ali z drugimi besedami dva razreda. Če se poglobimo nekoliko v bistvo tega dejstva, vidimo, da nismo na eni strani samo železničarji, ki se borimo za svoja človeška pra-

va, ampak, da se morajo tudi drugi delavni sloji boriti za isto n. pr. tipograf, bančni uradniki, privatni nameščenci, rudarji itd. ali ni potem čisto naravno, da si podajo organizacije, ki se bore za iste cilje proti istemu sovražniku roke in si v tem boju pomagajo? To tem bolj, če imajo vse te organizacije istega nasprotnika t. j. kapital, ki se pojavlja v vseh mogočih oblikah. Logično po prednjem bi morala biti n. pr. tudi Zveza razredno borbena organizacija, če bi se res borila za železničarje. Ker pa noče priznati razrednega boja, je to znak, da se ne bori in da se noče boriti za pravice železničarjev.

Drugi tak očitke je internacionalizem ali kakor nekateri zlobno pravijo brezdominstvo. Prvič je železnica po svojem poslu in namenu kot posrednik med vsemi državami in vsemi narodi v bistvu samem eminentno internacionalen faktor in je samoočelno umevno, da se železničarji, ki opravljajo v različnih državah isti posel in ki imajo iste težnje, združujejo v svrhu medsebojne podpore. Drugič pa je iz stališča razrednega boja popolnoma pravilno, da smo internacionalno organizirani, kajti naš nasprotnik, kapital, se združuje ne glede na državne in narodnostne meje. Zakaj se združuje, to čutimo vsi dovolj.

Ravno tako je šepav očitek rdečkarstva. Naš savez je politično neodvisna organizacija, ki ji pripadajo člani vseh mogočih političnih in verskih smeri. V njem je mesto za vsakega, ki se hoče boriti za boljše življenjske pogoje, za poštenje v upravi, za dobrobit železničarjev. Uradništvo pa je poklicano, da stopi v tem boju ob stran ostalim železničarjem. Eden delodajalec, ena organizacija železničarjev, to naj bo parola nas vseh od zadnjega delavca do najvišjega uradnika, če hočemo, da bo naš boj uspešen in uspešen mora biti!

Za to pa, vzdrami se ti slovenski hlapec Jernej, ti trpin, zavedaj se svojega prava, tirjaj svojo pravico! Naj te več ne plašijo tvoji sovražniki in naj te ne mamijo z raznimi vabami. Dovolj je vseh mogočih idealov, življenje hočemo!

Z vedrim čelom v boljšo bodočnost našo in naših zanamcev!

Vsi, ki hočete poštenja, pravice in močatosti, vsi, ki hočete živeti človeško življenje, v naše vrste. Le roko v roki z vsem železniškim proletariatom si bomo osigurali boljšo bodočnost!

Naj živi Savez, matrica vseh železničarjev!

Organizirani žel. uradnik.

Enoten delavski nastop pri volitvah v oblastno skupščino.

(»Delavec« št. 25 od 25. dec. 1926.)

Naše združene strokovne zveze so zaščitnice interesov vsega delavstva. Pri tem se globoko zavedajo, da je najboljša obramba delavstva — njegova bojovna enotnost. Po tem merilu presojava prijatelje in sovražnike delavstva: kdor nasprotuje proletarski enotnosti, je nasprotnik delavskega razreda in s tem tudi nasprotnik enotnih strokovnih organizacij.

Mi smo opozorili vse proletarske politične skupine, naj pri oblastnih volitvah podredijo svoje ozke frakcijske interese splošnim delavskim interesom, naj gledajo na to, da pridejo v te skupščine izvoljeni poslanci delavskega razreda. Socialistična stranka in skupina »Zedinjenje« sta to brez oklevanja napravili. Skupina »Enotnost« (bivši komunisti) se je potem tudi priključila enotni akciji.

Vse te tri skupine so posod sestavile enotne delavske liste. Vodstvo »Naprejeve« oziroma Bernotove frakcije se je izreklo svoj čas proti enotnim strokovnim organizacijam in tudi sedaj se je izreklo proti enotni delavski listi. V večini krajev pa pristaši niso hoteli iti za razbijaškim vodstvom, temveč so se tudi izrekli za enotno listo. S tem razkolništvom se je Bernotovo vodstvo samo proglasilo za nasprot-

nika delavstva, je presekalo vse vezi z delavstvom, ki nima danes pri Bernotovih ničesar več iskati.

S to enotno politično akcijo smo se približali splošnemu ozdravljenju in utrjenju delavskega političnega gibanja, kar bo ugodno vplivalo tudi na razvoj strokovnih organizacij. — Tako kot so lansko leto strokovne organizacije z enotno listo dobile 30.000 glasov in osvojile Delavsko zbornico za delavce, t. ko smo prebržani, da bodo danes za združeno delavsko listo oddali desetisoči glasov izvolili častno število delavskih poslancev. Sam volilni izid se ne pomenja nobene resnične zmage. Toda po volilnem uspehu se bo nujno ojačila politična akcija proletariata.

Vse delavske struje, zbrane v Združeni Delavski Strokovni Zvezi nastopajo torej v tej velevažni akciji sporazumno in enotno po načetu proletarske demokracije.

Zato z veseljem pozivljamo vse naše člane in pristaše,

da oznanijo delavcem po vseh tovarnah, da so časi razbijanja in razkolov minuli,

da gre proletariati tudi politično skupno v boj

in da mora vsak proletarec voliti **Združeno delavsko listo.**

Kandidati združenih delavskih strank.

Objavljamo kandidate združenih delavskih strank, ki so bili izvoljeni na zaupniških sestankih za volitve v oblastno skupščino.

Ljubljanska oblast:

Ljubljana (1. skrinjica):

Kandidati: Alojzij Sedej, zasebni uradnik; Leopold Ogrin, železničar; Ivan Mlinar, zasebni uradnik; Ladislav Šlesar, mizar; Teodor Mravljec, vlakovodja. — **Namesniki:** Ivan Vuk, zasebni uradnik; Ivan Marjašič, kurjač; Jakob Osterman, mizar; Ant. Sušteršič, mizar; Vinko Vrankar, livar.

Predstavnik te liste za glavni volilni odbor je dr. Celestin Jelenc, odvetnik v Ljubljani, njegov namestnik pa Ivan Vuk.

Ljubljanska okolica (3. skrinjica):

Kandidati: Terškan Aleksander, železničar, Moste; dr. Milan Lemež, odvetnik, Ljubljana; Petrovič Jurij, mizar in župan, Vič; Kusold Alojz, kovinar, Moste; Erjavec Alojz, mizar, Črnuče; Štrukelj Franc, gostilničar, Gumlje - St. Vid; Klemenc J., čuvaj, Zalog. — **Namesniki:** Vrhovec Franc, zidar, Ljubljana; Podbršček Karl, živil. delavec, Štepanja vas; Zorman Andrej, kmet, Mala vas - Ježica; Bojt Franc, zidar, Moste; Pikec Matevž, kmet, Brezovica; Traven, mizar, Gamelje; Oven, pečar, Dobrova.

Kamnik (4. skrinjica, zadnja):

Kandidati: Alojz Bešter, ključavničar, Kamnik-Perovo; Franc Ručigaj, ključavničar, Mengeš; Valentin Štebe, delavec, Vir. — **Namesniki:**

Rudolf Puncer, ključav., Kamnik-Perovo; Fr. Dornik, delavec, Mengeš; Lovro Simoni, delav., Želodnik.

Kranj (4. skrinjica):

Kandidati: Kosmač Ivan, delavec v Trziču; Mlinar Ignacij, delavec v Bistrici; Košir Ivan, delavec, Senčur; Mlakar Janko, delavec, Senčur; Štefe Franc, delavec, Mlaka pri Predoslah. — **Namesniki:** Svetelj Jože, ključavničar, Senčur; Krištofok Prokop, delavec, Bistrica; Cvirn Lovro, delavec, Sv. Ana; Mežek Jak., čevljar, Trzič; Kopač Josip, uradnik, Ljubljana.

Logatec (3. skrinjica):

Kandidati: Josip Zupančič, čevlj. mojster, Dol. Logatec; Ivan Jerina, železničar, Dol. Logatec; Iv. Žigon, železn. čuvaj, Dol. Logatec. — **Namesniki:** Štefan Samsa, železniški čuvaj, Dol. Logatec; Teodor Mravljec, vlakovodja, Ljubljana; Alojzij Sedej, zaseb. uradnik, Ljubljana. —

Radovljica (4. skrinjica):

Kandidati: Ivan Mulej, delavec, Jesenice-Sava; Ivan Arih, progovni delavec, Kranjska gora; Franc Dolničar, tovarniški delavec, Koroška Bela. — **Namesniki:** Josip Ažman, delavec in posestnik, Nomenj; Ant. Dežman, delavec, Lesce; Jurij Jeran, delavec, Javornik.

Brežice:

Kandidati: Šetinc Josip, posestnik, Bukovžak 37; Petretič Ludvik, strojnik, Del. dom, Senovo; Klinar Franc, kurjač, Boštanj.

Krško (5. skrinjica, zadnja):

Ivan Martinšek, posestnik, Vrhovo; Kužnik Ivan, železničar v p.,

Vrhovo; Ignac Keber, posest., Gomele - St. Janž; Franc Gunstek, delavec, Boštanj; Urban Justinek, rudar, St. Janž.

Litija (4. skrinjica):

Nosilec liste je s. dr. Milan Lemež, odvetnik v Ljubljani.

Novomesto (4. skrinjica, zadnja):

Kandidati: Mikec Franc, železniški kretnik, Ljubljana; Meršol Simon, inšpektor finančne kontrole, Novomesto; Urbič Jože, nadsprednik, Novomesto; Uderman Andrej, davčni oficijal, Novomesto; Erbežnik Albin, železničar, Kandija. — **Namesniki:** Jelčič Anton, železničar, Dol. Nemška vas; Pirnar Anton, posest. sin, Brod; Plevnik Valentin; Čuk Ivan; Krajgher Ivan.

Laško (3. skrinjica):

Prvi kandidat: Sitar, župan v Trbovljah; drugi: Vinko Grabner, rudar.

Mariborska oblast:

Maribor mesto (1. skrinjica):

Kandidati: Grčar Viktor, učitelj; Krajnik Ivan, železničar; Favaj Ivan, profesor. — **Namesniki:** Bahun Andrej, železničar; Dvoršak Ivan, mizar; Korbun Fr., železničar.

Maribor, desni breg (2. skrinjica):

Kandidati: Petejan Josip, uradnik, Maribor; Čanžek Andrej, žel. del., Maribor; Cerkl Josip, posest. v Rušah; Brenčič Leopold, žel. del. v Studencih; Zalokar Jože, župan v Sv. Miklavžu n. Dr. p. — **Namesniki:** Stropnik France, žel. na Teznu; Zupanc Josip, žel. del. v Studencih; Jernešek Miha, upognjač v Luščki vasi pri Poljčanah; Krepek Karol, pos. na Pobrežju; Vigec Fr., delavec v Rušah.

Maribor, levi breg (3. skrinjica):

Kandidati: Bahun Andrej, žel. v Mariboru; Fras Matija, polir, Krčevina; Majhen Andrej, nadkretnik v Krčevini; Strnad Maks, zidar na Janževi gori; Smasek Fr., nadsprednik v Mariboru. — **Namesniki:** Majer Ivan, tesar v Mariboru; Petan Dominik, zidar na Boču; Ziegler Matevž, zidar v Gereči vasi; Jurak Matija, kovač v Mariboru; Lorger Simon, nadsprednik v Mariboru.

Ptuj (2. skrinjica):

Kandidati: Šegula Ivan, mizar v Ptuj; Spolenak Ivan, posestnik na Bregu pri Ptuj; Pečuh Franc, kletarski mojster v Ormožu; Kmetec Franc, posest. v Grajeni; Zumer Franc, posest. na Rošnji; Topolovec Vincenc, kovač v Zakelju; Belšak Franc, krojač v Sv. Lovrencu-Juršinci. — **Namesniki:** Gabrijel Franc, uradnik v Ptuj; Tkalec Štefan, usnjar na Bregu p. Pt.; Kristančič Ivan, krojaški mojster v Ptuj; Rojs Alojz, posestnik v Grajeni; Zupančič Martin, posest. v Zlatoličju; Copak Julij, posestnik v Sedlašku; Kranjc Franc.

Celje mesto (2. skrinjica):

Kandidat: Koren Franc, pekov. mojster, Celje. — **Namesnik:** Šmigovc Viktor, uradnik v Celju.

Srez celjski (3. skrinjica):

Kandidati: Hrastnik Valentin, tovar. del. v Sp. Hudinji; Plankar Martin, strojnik v Gaberj; Košak Franc, rudar v Megojnicah; Šmerc Anton, delavec v Sp. Hudinji; Lešnik Karol, posest. v Vojniku okolica. — **Namesniki:** Šmerc Ivan, čevljar v Gaberjih; Tratar Franc, rudar v Zabukovci; Freitag Vincenc, delavec

v Gaberjih; Poteš Jože, tovar. del. v Štorah; Essich Karol, žel. vpokoj. v St. Jurju ob d. ž.; Holcinger Anton, kovač v Gaberjih.

Srez gornjigrajski (2. skrinjica):

Kandidati: Kranjc Ivan, krojač v Gornjem Gradu; Natlačen Ivan, usnjar v Ljubnem. — **Namesniki:** Sesjak Maks, mizar v Ljubnem; Krebs Jože, delavec v Gornjem Gradu.

Srez konjiški (3. skrinjica):

Kandidati: Berdnik France, kovač v Zrečah; Flor Anton, mizar v Čadramu; Leskover Maks, kovač v Oplotnici. — **Namesniki:** Sajovic Filip, kovač, Sp. Zreče; Pajnik Konrad, brusač v Zrečah; Jekl Karol, piv. delavec v Mariboru.

Srez slovenjgraški (2. skrinjica):

Kandidati: Möderndorfer Vinko, učitelj v Mežici; Koradej Anton, sedlar v Šoštanju; Polanc Jos., rudar v Lipiškem griču. — **Namesniki:** Kranjc Franc, mali posestnik v St. Ilju pod Turjakom; Rauter Ferdo, uradnik v Slovenjgradcu; Lekš Jože, rudar v Velenju.

Srez ljutomerski-radgonski (5. skrinjica):

Kandidati: Hladen Alojz, pek v Babincih pri Ljutomeru; Levanič Franc, poslovođa v Ljutomeru; Šegula Ivan, mizar, Ptuj. — **Namesniki:** Ferlan Ivan, usnjarški pomočnik v Ljutomeru; Rozman Franc, mizar v Ptuj; Gabrijel Franc, uradnik v Ptuj.

Srez šmarski-rogaški-kozaški (3. skrinjica):

Kandidati: Šega Ludovik, rudar v Rogincih; Ogrizec Ivan, mali posestnik, Tekacevo pri Rog. Slatini; Kropelj, rudar, Smreške gorce; Felicijan Karol, železničar v Celju; Koren Franc, pek, mojster v Celju. — **Namesniki:** Šturbej Alojz, rudar v Virovcih; Tratar Franc, rudar v Zabukovci; Plankar Martin, strojnik v Gaberjih; Filipič Lovro, vpok. železničar v Zavodni; Poteš Jože, tovar. delavec v Štorah.

Da pa ne bo zopet kakšnega slepomišljenja in pridušanja ter denunciranja od strani funkcionarjev gotovih žolih organizacij, pripominjamo to-le:

Razredno-zavedna strokovna organizacija se ne udeležuje volitev, ker je to delo političnih strank. Volitve v oblastno skupščino pa niso samo izraz političnih problemov državljanov — in to so člani tudi strokovnih organizacij — nego so tudi gospodarskega značaja. Zato objavljamo kandidatno listo Združenih delavskih strank, da člani naše strokovne organizacije, ki je marksistična, torej delavska in ne lažidelavska, volijo to listo. Ker so člani strokovnih organizacij svobodni državljani in ker vsaka organizacija, ki je res delavska, pa četudi samo strokovna, svojim članom nasvetuje tudi stvari, ki so za delavstvo važne, pa najsibodo čisto strokovne, ali pa tudi tičejo se zboljšanja delavskega položaja v celoti. In oblastne volitve, ki so pretežno gospodarskega značaja, bodo izvolile v oblastne skupščine zastopnike delavstva, ki bo branilo koristi delavstva, predvsem obdavčevanja.

Zato smo objavili to listo.

Ako pa to našim nasprotnikom, slugam buržoazije, ni po volji, pa naj denuncirajo in če jih je volja — izdajo letak.

Afera s premogom v Zagrebu.

Dnevno časopisje se je pred božičem bavilo z velikimi zlorabami pri nabavi premoga v zagrebški direkciji, kjer presega škoda 22 milijonov dinarjev.

Suspendirani so: Direktor zagrebške direkcije Jovanović ter še deset višjih uradnikov zagrebške direkcije.

O teh aferah poročajo obširno dnevnik »Politika«, »Novosti«, »Narodni dnevnik« in drugi.

»Po« Narodnem dnevniku posnemamo:

Pred nekoliko meseci je bila poslana prometnemu ministru ovadba proti Dimitriju Jovanoviću, di-

rektorju zagrebške železniške direkcije in proti 7 uradnikom, da škodujejo državi z nepravilnim postopanjem s premogom na področju zagrebške železniške direkcije. Pomočnik generalnega direktorja železnice Leonida Franič, ki mu je bila poverjena preiskava, je ugotovil, da ovadba odgovarja resnici. Ministrstvo prometa je nato predalo vse akte o krivdi Dimitrija Jovanoviča in tovarišev Državnemu svetu, da prične proti njim disciplinarno postopanje, ker so oškodovali državo za 22.411.293 Din.

Škoda je povzročena takole: Radi nemarnega postopanja je pro-

padlo v Novskem za 600.000 Din premoga. V posameznih skladiščih je bilo 1. II. t. l. za 3.135.000 Din premoga, ki je izobil 50 odstotkov kalorične sile. Leta 1925 je bilo uporabljeno v zagrebški direkciji za 19.320.000 Din več premoga, kakor je to bilo potrebno lokomotivam za pogon. Odkar so se uvedle premije, je povprečna uporaba premoga na kilometer padala in bi morala biti torej v celoti manjša, ne pa večja. Premog izgublja kalorično silo, kadar je nagomiljen v ogromnih množinah; zato obstoji predpis, da sme biti v posameznih skladiščih premoga kvečjemu za 45 dni. Tako pa je bilo v Novskem za 397, v Vrhovinah pa za 564 dni premoga. Ni se pazilo na to, da bi se stari premog sproti uporabljal, temveč se ga je pustilo, da je povsem propadel. Načelnik Cvetković je vedel za te ogromne premogove zaloge in je predlagal, da naj krapinski premogokop dobavi samo 5—6000 ton premoga, direktor Jovanović pa je zagrozil Cvetkoviću, da ga preme-

sti, če ne naroči iz zagorskih rudnikov po 12.000 ton mesečno. Tvrda Grünwald je bila lastnikom premogokopov vedno na razpolago s svojimi zvezami pri zagrebški direkciji železnic, pod pogojem, da prejme za tono 20—25 Din provizije.

Z ozirom na te težke fakte je sklenil Državni svet, da se proti direktorju Dimitriju Jovanoviću in desetim drugim uradnikom uvede disciplinarno postopanje, da se razrešijo službene dolžnosti s polovico osnovne in položajne plače, da se začasno prekinje njihovo napredovanje in da se razprava o vsej zadevi določi za 13. december 1926. Torej so bili suspendirani in ne na dopustu.

Sedaj vodi proti njim postopanje najvišje disciplinarno sodišče. Če jih to spozna krivim, bodo vsi odpušteni iz službe, obenem pa se preda ves obremenjevalni material držav-nemu pravdnistvu, da uvede proti njim nadaljno postopanje.

Dne 4. I. 1927 bo izrečena sodba in prihodnjič se bomo s to zadevo obširneje bavili.

Poneverbe v mariborskem materialnem skladišču,

Že dolgo časa se je govorilo, da v materialnem skladišču v Mariboru nekaj ni v redu, vendar se ni našla osebnost, ki bi se upala pravočasno narediti kontrolo ter krivce izročiti zasluženi kazni.

Šele ko je postala stvar skoro čisto javna, je sledila revizija s strani ljubljanske direkcije ter se je ugotovil primanjkljaj od 622.310 Din, ki pa se je v podrobni reviziji še bolj zvišal in dosega sedaj skoro milijon dinarjev. Baže je dala direk-cija g. Jarhu, višjemu revidentu,

ki je zagrešil gornje poneverbe, še rok do 9. decembra 1926, da poravna poneverbo in ga je šele potem ovadila.

Jarh se nahaja sedaj v okrožnem sodišču v Mariboru, kjer čaka ob-sodbe.

K temu slučaju se bomo še povr-nili in enako k hranilnemu društvu, ki ga je Jarh ustanovil, ko bo zadeva razčiščena; za danes pa le ugotavljamo, da ima prav pregovor, ki pravi, da ni vse zlato, kar se svetli.

Strokovni vestnik.

Kdo je kriv redukcij delavstva?

Na opetovane intervencije, ko so se začele redukcije delavstva v Slo-veniji in nato na Hrvaškem, smo do-bivali najprvo odgovore, da se re-dukcije ne more preprečiti, ker ni kreditov. Na podlagi protestnih sho-dov, intervencij in odločnih protest-nih brzojavk, je minister saobračaja ukinil nadaljne redukcije ter v po-sebni brzojavki zirečno izjavil, da: **naknadni krediti za sve radnike do kraja godine odobreni su.**

Oddahnili smo se takrat, verujoč, da se delavstvo do konca marca 1927, to je čez zimo, ne bo reduci-ralo.

Vendar papež ni dosti papeški in v ljubljanski direkciji se je pri stroj-nem odelenu pojavil neki organ, ki je skoro v vseh kurilnicah ugotovil, da je osebja preveč in je začel redu-cirati. Najprvo vozovne snažilce; tu-kaj 10, v Mariboru 14, nato pomožne delavce v Pragerskem, Zidanemmo-stu, Mariboru itd. **Zajedno s to re-dukcijo pa so načelniki kurilnic za-čeli ukinjati proste dneve pepelar-jem, premogarjem, turnus delavcem, premikalnim skupinam, izgovarjajoč se, da prostih dni ne morejo dati, ker nimajo nadomestnikov!**

In vendar pritičejo prosti dnevi zakonito, to je po še veljavnem za-časnem pravilniku in se ne morejo podeliti, ker ni nadomestnikov. Kljub temu dejstvu, ki je **mašinske-mu odelenu dobro znano**, reducira ta oddelek delavce.

Obdržali smo proti temu protest-ni shod v Mariboru, ki je najbolje prizadet in iz tega shoda poslali pro-testne resolucije in brzojavke mini-stru saobračaja, zahtevajoč od njega pojasnilo, ali se te redukcije vrše z njegovo vednostjo, ko je vendar on dal izjavo, da redukcij do konca marca 1927 ne bo, oziroma kaj bo podvzel proti direkciji, ki postavlja njegove izjave na laž.

Nadalje smo zainteresirali za in-tervencije delavske zbornice.

Najprvo smo dobili odgovor od direkcije Ljubljana, ki hoče biti bolj papeška kot papež sam.

Odgovor se glasi:

»Z ozirom na podneseno resolucijo sprejeto dne 2. decembra t. l. na javnem železničarskem protestnem shodu v Stu-dencih pri Mariboru, se Vaš obvešča, da se redukcije delavcev niso vršile radi po-manjkanja budžeta, temveč zgolj iz vidika službene potrebe in to izključno v interesu uprave in države.

V resoluciji navedene odpuščene de-lavce se torej ne more sprejeti nazaj v službo.

Načel. mašin. odeljenja: Inž. Dolinšek, s. r.

Ako bi še živeli pod Avstrijo, bi se sigurno ne zmotili, ako bi dejali, da si želi nekdo pridobiti naslov »k. k. Hofrat« ali kaj podobnega.

In danes? Ali ima kdo željo po ordenih, da se hoče izkazati tako uslužben?

Minister noče redukcij, saj tako je izjavil, a vendar se najde v Ljubljani človek, ki **brezsrčno** »v interesu uprave in države« v najhujši zimi me-če bedne delavce na cesto, s tem jih meče iz stanovanj, ker hišni lastnik ne da stanovanja zastoj in v grozni brezposelnosti naj lačni otroci in že-ne poginjajo lakote in bedel?

Naj se zaveda grozne odgovorno-sti, ki jo prevzame, kar za borih 25.000 mesečno, katere »prištedi« in pusti umirati nad 30 delavcev, med temi tudi dosti družin!

Smatramo to za zadnji opomin, od g. direktorja pričakujemo uvidev-nosti, da bo odpuste delavcev, ki so so brez potrebe izrečeni v kurilnicah njegove direkcije, ker je za nje kredit na razpolago, preklical in jih zopet zaposlil in na ta način ukrenil po-trebnost, da se bo začasni pravilnik upošteval in dalo turnus-osebju proste dneve.

Iz bolniške blagajne.

1. Izplačilo hranarine.

Kljub opetovanim intervencijam in tozadevnim striktnim odlokom oblastne uprave Ljubljana, nekatere progovne sekcije in tudi par postaj še vedno zavlačuje izplačilo hrana-rine kar za 10 do 14 dni.

Sedaj smo zopet naznanili par slučajev upravi z jasnimi dokazi, kje leži krivda in na direkciji Ljubljana je, da te slučaje strogo preišče in de-finitivno napravi red.

V nerednostih pač prednjači sig-nalna sekcija Ljubljana, kjer smo že opetovano ugotovili, da morajo ljud-je mesece in mesece čakati na bo-leznino.

Dne 17. julija 1926 je neki usluž-benec te sekcije oddal dokumente za izplačilo babiške pomoči in dojlne podpore in sedaj po šestih mesecih ni dobil še enega ne drugega ter pri-java do 20. decembra 1926 še ni pri-šla na oblastno upravo!

Enak slučaj se je pripetil na po-staji Vrhnika, kjer se je nekemu za-viraču že 14. avgusta 1926 pripetila nezgoda, a je nezgodno naznanilo

prišlo na bolniško blagajno šele na ponovne naše intervencije dne 19. decembra 1926.

Odslej bomo vse slične slučaje javno obravnavali, da tako prisilimo direkcijo, da tudi ona odpre oči!

2. Izplačevanje dojliske podpore.

V nekem slučaju, ko je zaprosil uslužbenec za izplačilo dojliske pod-pore za ženo, ki ni mogla dojeti, je s. Stanko stavil predlog, da naj se do-jilska podpora izplača, ne oziraje se na to, ali žena doji ali ne, ker naba-va umetne hrane še več stane.

In sedaj je prispelo principijelno rešenje iz Beograda, da **pripada do-jilska podpora vsem porodicam, ne oziraje se na to ali otroka doje ali ne.** Tozadevno izide posebna okrož-nica.

3. Plačanje bolniških stroškov v slu-čaju lečenja po nezgodi.

Dosedaj je plačala bolniška bla-gajna bolniške stroške za nezgodne slučaje le do 10 tednov, a za naprej jih je moral ponesrečenec plačati sam iz rente, kar je bilo krivično.

Sedaj se je principijelno rešilo, da plača bolniška blagajna tudi v slučaju nezgode bolniške stroške za **ves čas zdravljenja**, izvzemši slučaje, kjer ponesrečenec sam zavlačuje u-spešno zdravljenje.

Tudi to vprašanje je torej rešeno v interesu zavarovanih članov.

4. Izplačilo difference na babiško po-moč.

Babiška pomoč se je doslej izpla-čevala v Ljubljani in Mariboru po Din 225.—, a v ostalih krajih po Din 150.—. Dne 27. avgusta 1925 pa je izšla naredba, da pripada **babiška po-moč po Din 225.— tudi v mestih in krajih, kjer je sedež srezkih pogla-varstev.** Zato se bo sedaj izplačala **diferenca po Din 75.— za vsak po-rod po 27. avgustu 1925 v krajih, kjer so sedeži srezkih poglavarstev.** (Novomesto, Črnomelj, Celje, Laško, Prevalje, Ljutomer, Kočevje, Brežice, Kamnik, Kranj, Krško, Li-tija, Logatec, Radovljica, Ptuj, Ko-njice.)

5. Železničarji in svojci, ki so se zdravili v Dolenjskih Toplicah.

Vsem prizadetim, ki so se zdravi-li v Dol. Toplicah, je oblastna upra-va v Ljubljani predpisala v plačilo po Din 30.— dnevno za hrano za vse dneve, kolikor so bili v Toplicah ter se jim bodo ti zneski odtegnili v 3 mesečnih obrokih dne 1. januarja, 1. februarja in 1. marca 1927.

A bolniška blagajna pa jim bo te-kom meseca januarja 1927 **nakazala poseben prispevek za hrano, kolikor ga plača bol. blagajna in sicer za ak-tivne člane po Din 15.—, za rodbin-ske člane po Din 10.— dnevno.** Ta znesek bo nakazala v enem obroku.

Tako bo znašalo faktično plačilo člana za vse zdravljenje v Toplicah in hrano le Din 15.— dnevno, za rodbinskega člana pa Din 20.— dnevno.

6. Izplačilo babiške pomoči v krajih, kjer ni diplomiranih babic.

Že svoječasno je stavil USZJ po svojih članih predlog, da naj se v do-tičnih krajih, kjer ni diplomirane ba-bice, izplača babiška pomoč tudi za asistenco po nediplomirani babici.

Takrat je bil ta predlog odbit z motivacijo, da je v interesu rodni-ce, da je pri porodu diplomirana ba-bica, ako pa te ni, pa zdravnik. Iz-dali smo nato navodilo našim čla-nom, da naj v takih slučajih zahte-vajo zdravnika ter predlože njegov račun bol. fondu, ki jim ga plača. Ker pa je v take kraje tudi zdravni-ka težko dobiti, ker je oddaljen po 3 in več ur, se je na iniciativo s. Čanžeka sprejelo, da se stavi cen-tralni upravi v Beogradu predlog, da za vse območje reši, da pripada ba-biška pomoč v onih krajih, kjer ni na razpolago diplomirana babica, tudi za pomoč po nediplomirani. O rešitvi bomo pravočasno poročali.

7. Izplačilo hranarine delavcem za dneve, ko gredo v centralno ambu-lanco ali k zobozdravniku ter izgube prejemke.

Delavstvo se dosedaj ni moglo posluževati zobozdravljenja v več-jem številu, ker je moralo iti na cen-tralno ambulanto, nato po 4 ali 5 krat k zobozdravniku in je tako porabil po 5 do 6 delovnih dni, za katere mu

uprava ni plačala urnine, ker ni de-lal in bol. blagajna mu ni nakazala hranarine, ker se ni javil bolnega.

Da se temu odpomore in da se delavstvu omogoči uspešnejše zdrav-ljenje, je oblastni upravni odbor bol. blagajne na zadnji seji sklenil, izpla-čevati hranarino v smislu čl. 62 pra-vilnika v vseh onih slučajih, kjer članu bolniškega fonda vsled zdrav-ljenja v centralni ambulanci (zobo-zdravljenje itd.) odpade mezda.

Radovedni smo, ali se ne bo cen-tralni upravni odbor v Beogradu kaj spodtaknil ob ta sklep?

Ali sploh veljajo zakoni?

Čuden naslov in skoraj neverjeten je, da se pod tem naslovom mora pisati v Ev-ropi.

Železničarji so bili pred prevratom in tudi pod režimom južne železnice navaje-ni na to, da se je uprava držala zakonov in predpisov, ki jih je sama izdala, da se jih je držala tam, kjer so predpisovali dolž-nosti osebja, jih je pa tudi striktno upo-števala tam, kjer so govorili o pravicah o-sobja. Vse intervencije so bazirale na pred-pisih zakona in bil je na železnicah red, ki je koristil oboem stranem.

Prišlo pa je podzavljenje južne želez-nice in z njim vred sukcesivno razveljavlje-nje vseh obstoječih predpisov, ki so ureje-vali pravice osebja in zagledala je luč be-lega dne reakcionarna, obenem pa skrajno nejasna in nepopolna službena pragmatika s nepojmljivimi predpisi o prevedbi, pro-vizoričnem stanju ter kaznovanju.

Delavstvo je že davno zgubilo čeprav slab, a vendar vsaj nekoliko pravice in dolžnosti urejajoč delavski pravilnik, zgu-bilo je stalnost, delavno obleko, redno na-predovanje, kot nadomestilo vsega pa je dobilo zloglasen akord in še slabše urne plače. Vse pravice so zginitile, a dolžnosti niso stalno predpisane, ker je že vsak na-čelnik postaje, kurilnice ali sekcije ovla-ščen, da sam spreminja delovni čas, ukinja proste dneve, ne da dopustov in kaznuje ljudi naravnost drakonsko. Krona vsemu temu počenjaju pa je deviza, ki so jo po-gruntali v Beogradu in sicer »štedenje«, z njo v zvezi »redukcija«, pod katerim na-slovom se meče na tisoče delavstva na cesto...

In nastavljenosti? Ti pa sploh danes ne morejo govoriti o pravicah, a dolžnosti so neomejene! Osemurnega delovnika ni več, službena obleka za večino osebja živi le še v domisljiji. Napredovanje v položajnih plačah je odvisno od protekcije, zakonito odrejena stalnost je poteptana, instance, kamor bi se pritožili proti nezakonitostim, ni...

Kdaj so se pričele nezakonitosti? Ob prevedbi, ko so nestrokovnjaške preved-bene komisije strogo zaupno prevajale za zaprtimi vrati, so se začele nezakonitosti, katerim ni odpomoči.

Navajamo par slučajev: Neki uslužbe-nec služi od leta 1900, kar je vpisano v vseh starih službenih polah, kar potrjujejo uradne izjave načelnika. Uradnik, ki je spisoval službeno pplo za prevedbo, je na-pisal mesto 1900 zadnjo 0 tako slabo, da je prevedbena komisija brala za 1906 in mu je tako odvzela nezakonito 6 službenih let. **Uslužbenec se pritoži na državni svet, pred-loži dokumente, a pritožba roma nazaj v Ljubljano in dr. Stamberger ne pogleda do-kumentov, ne vpraša postaje, ampak vzame ono pplo, ki jo je uradnik pomotoma spisal in poroča v Beograd, da navedbe uslužbenca ni resnična in da služi od le-ta 1906.**

In državni svet? Kaj so mu mar urad-ni dokumenti, ki so priloženi pritožbi? Za njega je merodajno, kar je poročala direk-cija in razsodi:

da se odbaci žalba time, da žalioc na-plati takso od Din 100.—.

Nečuvno se nam je to zdelo in z u-radnimi dokumenti, z originalno služ-beno pplo, z originalnim potrdilom, da res služi od leta 1900 smo naredili vlogo za obnovo postopanja, obvestili direkcijo o narejeni napaki, ki jo je sprevidela in kaj dobi uslužbenec od državnega sveta:

Odbaci se molba za obnovo postop-panja time, da molioč naplati takso od Din 100.—.

Zmajali smo z glavo nad takim postop-panjem najvišje sodne instance, šli na di-rekcijo, katere dolžnost je, da sama popra-vi krivico, ki jo je ona naredila uslužbencu in kaj zvemo: Naj naredi prošnjo na mini-stru za vštetje onih let in bo ugodno re-šeno.

Naredimo prošnjo na ministra, damo zraven potrdilo, službene koleke, koleke za Din 20.— in čakamo rešitev. In kaj je rešil minister, saobračaja:

Odbaci se molba. Taksa od Din 20.— na molbi ponižena je...

Zaprepasčeni smo nad tako salomon-sko modrostjo naših upravnih instanc, za-jedno pa se ne čudimo, če gre pri nas vse k vragu.

Vprašamo direkcijo in g. direktorja inž. Knježevića javno, ker vemo, da je tudi on prepričan, da se godi temu uslužbencu krivica po krivdi organov direkcije, kateri on načeluje:

Ali hoče še naprej trpeti, da bo ta uslužbenec zgubil 6 službenih let po krivdi njemu podrejenih organov?

Kaj bode ukrenil, da bo dobil usluž-benec povrnjene izdatke, ki jih je imel po krivdi direkcije?

A ta slučaj ni osamljen! Popolnoma jednak slučaj je z usluž-bencem, ki je prišel od vojakov na želez-nico dne 1. julija 1920, a uradnik, ki je pi-sal službeno pplo, se je zmotil in napisal pomotoma, kar sam priznava, kot nastop

službe 1. julij 1921. Uslužbenec je izgubil eno leto, vse pritožbe so do danes zamani, plačuje takse in obupuje.

Pri tretjem uslužbenecu je zopet uradnik pozabil napisati, od kdaj je član v provizijskem fondu za delavce in napisal le njegovo članstvo v penzijskem fondu od 1. julija 1921, dasi je dotičnik član provizijskega fonda od leta 1910.

Drugi slučaj nezakonitosti! Doklada za otroke pripada po čl. 37 in 38 zakona o drž. pom. osobju po Din 80.—mesečno, za čas, ko se otrok uči obrti, ali je nezaposlen doma, ali odslužuje kadrski rok v vojski.

Nikoli se ni zakonito razložal osobju v šolah, načelniki ne obvestijo uslužbenec, kaj imajo za narediti in tako je bilo vloženih več prošelj za priznanje te doklade, zlasti za otroke, ki so bili pri vojakih; šele naknadno, ko je bil n. pr. že eno leto pri vojakih, in direkcijska?

Brez vsake podlage gre in krši zakon ter mu prizna doklado šele od dneva, ko je prošnjo vložil. In ni je instance, ki bi hotela ukreniti korake, da zavaruje zakon. Uslužbenec se smeje v obraz. Končno smo se obrnili na sodišče, a tudi tja zaman. Dne 4. decembra 1926 je bila razprava in gospod sodnik je razsodil:

Zavrnil je tožbo, češ, da ni dopustna pravna pot, ker je razmerje med železniškimi uslužbenci in državo upravo državno pravnega značaja ter je vsled tega izključena pristojnost rednega sodišča.

Isto je s tožbo za 20 odstotno ekskutivno doklado za delavce, ki vrše ekskutivno službo. Dasi jo čl. 26 zakona izrecno predvideva in je ta zakon odobril ministrski svet, sprejel parlament in ga sankcioniral kralj, ti pride generalni direktor in izda brzojavko, da se ta doklada ukine.

In vse pritožbe in prošnje so zastoj, v celem resoru ministrstva saobračaja, pri vseh sodiščih se ne najde človek, ki bi obsodil to nezakonitost. In to se godi javno v državi SLS v letu 1926 po Kristusovem rojstvu in osmo leto po osvobojenju. Dostavljamo ta dejstva javnosti, dostavljamo jih pravnim instancam, dostavljamo jih s posebnim spremnim pismom parlamentu in delavskim zbornicam ter od vseh teh krogov upravičeno pričakujemo, da bodo ukrenile vse potrebne korake, dvignile na merodajnih mestih svoj glas ter naredile konec nezakonitostim, popravile storjene krivice in našle v državi SLS instanco, ki bo kompetentna razsojati v takih slučajih, ki bo ščitila zakon pred nezakonitostmi in krivce kaznovala.

Dopisi.

Kontrola dohodkov Maribor. Kakor delavstvo, tako čuti tudi uradništvo udarec naše reakcionarne uprave vedno bolj in bolj. Ker smo odeljenje direktije, nam ni izostalo znano »božično darilo«. Podaljšanje delovnega časa za pol ure nevro ter obenem deljene uradne ure od 8.—12. ure in od 15.—18. ure, Radovedni smo le, kakšen uspeh pričakuje uprava od tega »štedenja«. Okoli 30 peči je treba kuriti čeli dan, zračni je pa od pol 16. ure naprej potrebna razsvetljava, ki tudi precej stane. Človek bi mislil, da so gospodje pri generalni direktiji vendar duševni delavci in kot taki poznajo duševno delo. Zdi se nam pa, da tega sploh ne vedo, niti kaj se pravi z glavo delati. Vsak, ki je že vršil intenzivno duševno delo, da tudi možgani niso stroj iz železa, temveč rabijo po gotovem naporu počitek, sicer odpovedo. Takih misli menda ta gospoda nima, ker presoja duševno utrujenost in izčrpanost živčevja najbrže po lastnem »intenzivnem delu«. Ko tavamo ob 6. uri zvečer, pravzaprav je že po noči, po egiptovski temi kolonije proti našim bormim »uradniškim« žgancem, imamo časa dovolj premišljevat, zakaj smo taki sužnji. Marsikateri je že pogruntal, da smo sami krivi, ker se uradnišče zaveda, da spada tudi on v razred izkoriščanih in brezpravnih, s katerim se mora rami ob rami boriti za svoj obstanek. Vnebovpijoča krivica se pa dela pri kontroli dohodkov zvančnikom; za njih niti ne velja 8-urni delovnik. Zjutraj morejo že priti ob 7. uri v službo, opoldne pa ob 14. uri da nasekajo drva, nanesejo premož in zakurijo vse peči, ker morajo pisarne ob začetku uradnih ur biti že kurjene. V uradnem času pa opravljajo ti zvančniki pisarniško službo. Torej 9-urni delovnik (7.—12. in 14.—18.) imajo ti reveži, ki ne dobijo službene obleke, zato pa »sijajno« plačo 900—1300 Din mesečno. Poprej so bili po zimi vedno od prog. sekcije kontroli dohodkov dodeljeni delavci za kurjenje pisarn, sedaj se te delavce pošlje po zimi na brezplačen dopust, ker »nema kredita« in našim zvančnikom se pa obljublja, da bodo kmalu rešeni, ker — spomlad je že blizu, s tem toplejši čas, kurjenje samo po sebi odpade. Gospoda na raznih merodajnih mestih nas je že zadostno vlekla za nos; dovolj imamo njih praznih obljub in večnega izgovora o budžetski močujočnosti. Tudi mi pisarniško osobje, bodisi uradnik ali zvančnik, se zavedamo že, da je naše mesto le v USZJ kot razredno bojno strokovni železničarski organizaciji. Živela enotna falanga ročnega in duševnega delavstva!

Ptuj. (Čudno postopanje mariborske delavnice.) Odkar so delavnice izločene iz administrativne direktije, osobje nikakor ne more priti do vozovnic, ki mu pripadajo po pravilniku o voznih olajšavah. Nekje je ena cokolja, ki vse zavlačuje. Tako smo od organizacije dobili originalno direktorjevo rešenje od 23. nov. 1926, da se izstavijo tudi osobju iz Ptujke živilske vozovnice za Maribor, a 14 dni za tem pa delavnica Maribor še nič ne ve uradnega o tem, dasi so vse druge edinice že davno dobile rešenje od direktije.

Ali drugi slučaj: Trije sodrugi so naročili proste vozovnice dne 29. okt. 1926 ter so šle njih prošnje v delavnico Maribor. A dne 19. nov. 1926 pridejo prošnje nazaj, češ, da na njih ni napisanih števil legitimacije. Torej za to ugotovitev je rabila delavnica cele tri tedne.

Zadnji čas je, da v zadevi voznih olajšav načelnik delavnice Maribor napravi red.

Delavnica Maribor (Smrtina nezgoda.) V oddelku IV. a je padel dne 16. novembra 1926 mizar Kukovič, star 76 let, med službo tako nesrečno s stola, da je na posledicah nezgode 19. dec. umrl.

Služaj, ki da obilo misliti. Nad 45 let je vršil ta revez službo, v starosti skoraj 80 let; telesno popolnoma oslabil in izmogen bil je bil prisiljen hoditi še vedno na delo, ako ni hotel od lakote poginiti. Skozi 45 let težkega in napornega dela uprava ni smatrala za potrebno, da takim ljudem nakaže primerno pokojnino, pač pa je še uknila tiste miloščine, ki jih je odobrila tuja južna železnica.

A ni osamljen ta slučaj. Le pogledjte starčke, ki hodijo na težko in naporno delo v delavnico, stare po 60, 65, 70, 75 let, ko imajo za seboj že 45, da celo 58 službenih let in državni upravi ne pride na pamet, da bi te reveže, ki so ji dali celo svoje življenje in vse moči, nagradila in jih poslala v zaslužni pokoj in odmerila primerne pokojnine. Ni rešitelja za te ljudi, edini njih rešitelj je smrt, ki jih pobere direktno od dela! A kaj bo z njih ženami, onemoglimi starkami?

Od leta 1899 se je boril pokojni sodrug Kukovič v razredno bojnih organizaciji za pravice delavskega razreda, za zboljšanje gmožnega položaja in smrtina nezgoda ga je iztrgala iz tega boja in trpljenja. Sodrug mu ohranimo časten spomin in borili se bomo za dosego istih ciljev kot se je boril on, z združenimi močmi.

Videm-Krško. Podpisani sem dobil svoje ročne signale nazaj, katere sem pozabil na vlaku št. 546 dne 15. 9. 1926 ter se tem potom najditelju toplo zahvaljujem. — Kukovič Franc, zvan. II.

Ljubljana gl. kol., skladišče. Vprašamo g. postajenačelnika, kam misli dati dopuste skladiščnim delavcem, ki jim pristojajo po začasnem pravilniku. Že meseca avgusta 1926 smo se vpisali za dopuste, pa jih do danes še nimamo. Mi ne rabimo pravic na papirju, ampak hočemo, da se nam dopusti takoj podelje, da ne zapadejo.

Kranjska gora. V nedeljo, dne 19. dec. smo imeli tu pri nas javen železničarski shod, ki je zelo dobro uspel in na katerem smo sprejeli naslednjo resolucijo:

»Delavstvo, zbrano na javnem železničarskem shodu dne 19. dec. v gostilni pri Koštrju v Kranjski gori, zahteva, da bi se doprinesle sledeče njih zahteve na merodajno mesto:

1. Delavstvu pri gradbenem oddelku naj se da možnost, da lahko prestopi od progovne k prometni službi z vsemi svojimi pravicami.

2. Ocena delavstva se naj odpravi. Plače naj se regulirajo po službenih letih.

3. V slabem vremenu naj se da delavcem delo pod streho. V nobenem slučaju pa se jih ne sme poslati domov in jim odtegniti plačo za zamujeni čas.

4. Bolnina naj se izplačuje redno prvega za pretekli mesec nazaj in naj se zviša na 100 odstotkov.

5. Na dan pred božičem, novim letom, veliko nočjo, o pustu in pred binkošti naj se dela le 4 ure. Zračuna pa naj se celo dnino.

6. Vsi državni prazniki naj se plačajo.

7. Delavstvu naj se da toliko dni dopusta kot nastavljenemu osobju z enakim številom službenih let.

8. Delavstvu in provizionistom naj se dajo iste vozne ugodnosti kot nastavljenemu osobju.

9. Začne naj se takoj z izplačevanjem razlike, in to nastavljenemu osobju in delavstvu.

10. Delavstvu, katero opravlja ekskutivno službo, naj se vrne 20odstotna doklada.

11. V slučaju, da kak uslužbenec oboli, ali ima dopust, naj se istega nadomesti z novo močjo. Nikdar pa se ne sme vsled tega podaljšati delovni čas ostalemu osobju.

Zanimanje za organizacijo po tem shodu je veliko ter vse osobje ponovno zahteva od centrale, da naredi vse korake, da se nam dovoli vporaba jutranjega brzovlaka za nakup živil v Ljubljani vsaj enkrat mesečno.

Kranjska gora. Kakor nam sporočajo zaupniki, je v pondeljek po shodu letalo tamkajšnje orožništvo okoli in poizvedovalo, kdo je govoril na shodu, kaj se je govorilo in slično. Razumemo to postopanje, ker bi le moglo kakega delavca preplahiti in odvrti od organizacije, zlasti pa naj bi to vplivalo tudi na volitev v oblastne skupščine. Povemo pa danes, da tudi tako postopanje nas zavedne člane ne bo preplahilo, pač pa bo imelo za posledico pristop slehernega železničarja v našo razredno bojno organizacijo. Upravnim oblastem pa svetujemo, če hočejo biti o vsem, kar se na shodih godi, točno poučeni, da pošljejo na shod svojega zastopnika, ker se itak vsak shod prijavi srezkemu poglavarju.

Jesenice. Ne vemo, ali spada postaja Jesenice med postaje zadnje kategorije, ali je tako oddaljena od Ljubljane, da pridejo plasnji spiski za kilometražo vedno šele zadnje dni v mesecu k nam.

Mislimo, da je tudi tu mogoče narediti red in ako se kilometražo lahko izplača na drugih postajah do 20. v mesecu, se mora to narediti tudi v Jesenicah. Zahtevamo remediuro v tem smislu, da se osobju izplača kilometražo najkasneje do 20tega.

Pa še druge novice imamo. Tranziterji imajo najslabši turnus in morajo

opravljati službo kar dve do tri ure dnevno čez 8urni delovnik; kot nagrado za to pa ne dobe prostih dni. Koncem meseca pa so pri izplačilu dne 1. dec. 1926 dobili še posebno nagrado in sicer jim je bilo odtegnjeno brez vsakega obvestila po 128 do 183 Din. Predpis se obstoja in velja tudi za ljubljansko direkcijsko ter tudi za postajo Jesenice, da se ne sme nikogar kaznovati ali mu odtegniti kakega zneska kot odškodnino brez predhodnega pismenega obvestila in dokler ne postane dotični odlok pravomočen.

Kje je veliki in pravični šef stanice, da se ne postavi s svojo strogostjo v bran proti krivicam, ki se gode podrejenemu osobju.

Borovnica. Gospod Gosar Joško, bivši tajnik naše podružnice, iz katere je bil po žel. veselici v Borovnici izključen, prejšnji tajnik ozir. blagajnik pri Sokolu in sedaj tajnik »Slov. kmečke stranke«, podružnice Borovnica, se nikakor ne more sprijazniti s položajem, v katerem se nahaja. Tako je zadnjič pisal našemu sodr. Kržiču naslednji dopis: »Ker ne prenehate s podlim obrekovanjem in častikrajo in ker mi je pod častjo spuščati se v javnih lokalih s tako visoko politično izobraženo osebo kot ste Vi, v ustmeno debato, Vas tem potom opozarjam, da bom pri prvem ponovnem izpadu napram moji osebi iskal zadoščenja pred forumom, ki je za to kompetenten. Razbili ste lepo se razvijajočo organizacijo del. kmečkega bloka, rušili ste v strok. organizaciji, ako pa mislite, da Vam bo isto uspelo tudi v Slov. kmečki stranki, se jako varate. — Ali res nimate oči in ušesa, da ne vidite in ne slišite posmehovanja glede Vaše politične nesposobnosti? Res, srečni proletarci, ko imamo v svoji sredini take borce! Ko bi bil Marx še pri življenju, Vas gotovo imenuje svojim osebnim tajnikom. — Toliko v vednost, da ne bo nepotrebnih stroškov, ker imam nekoliko več socialnega čuta v sebi kot pa Vi. — Joško Gosar, tajnik podr. Slov. km. str., Borovnica.« — Ako meni on pod »obrekovanjem« in »častikrajo« popis njegovega delovanja pri Sokolu, v Cerknici ali pri naši podružnici, smo mu radevolje na razpolago »pred forumom, ki je za to kompetenten«.

Izplačevanje plač pri progovni sekciji!

Že dosedaj so se plače progovnim delavcem izplačevale navadno šele prvega ali drugega in tudi kasneje. Le osobje sekcije v pisarnah je bilo tako srečno, da je plačo dobilo redno zadnjega ali prvega.

A sedaj še to ne zadostuje. Ni zadosti, da se zavlačuje izplačilo za delavce po dva dni. Sedaj se je baje na zahtevo finančnega odeljenja ljubljanske direktije odredilo, da mora izplačevanju prisostvovati poleg računovodje tudi inženjer, pa naj se izplačuje najmanj deset dni, kar bo tudi slučaj n. pr. pri ptujski sekciji, ki ima najbolj razdrapano proggo ter slabe železniške zveze.

Savez proti temu postopanju energično protestira ter zahteva, da direkcijska ukrene potrebno, da bodo tudi progovni delavci redno dobili plačo zadnjega z mesecu, kot jim pripada, ali najkasneje prvega.

Internacionalni pregled.

Mezdno gibanje kanadskih železničarjev

Svoječasno so imeli kanadski železničarji od države zagarantirane najmanj iste plače, kot jih imajo železničarji v Amerikanskih združenih državah.

Tekom zadnjih dveh let pa je uprava kanadskih tako državnih kot privatnih železnic šla preko tega ter je vpeljala sukcesivno nižje plače. Pred tremi meseci se je proti temu postopanju uprlo celokupno vlakospremno osobje in je zahtevalo uvedbo starega sistema. Ker razsodišče ni imelo uspeha, so sklenili s 1. dec. 1926 ustaviti promet. Tedaj je posegla vmes vlada, ki hoče spor mirnim potom poravnati. V mezdnem gibanju je nad 15.000 železničarjev.

Ker so netto dohodki kanadskih železnic v prvih 10 mesecih tega leta prekorčili lanske za 66%, je upati, da bo osobje mirnim potom doseglo izpolnitev svojih zahtev.

Velika debata o železničarski politiki v francoskem parlamentu. (ITF.)

Veliko železnic v Franciji je v rokah privatnega kapitala, ki nikakor neče vpletati gotovih ugodnosti za železničarje, ki so na drugih progah že vpeljani.

Izredna je bila pri tej debati prostodušnost železničarskega ministra, ki je povdaril, da nima nikakega vpliva na privatne železničarske družbe v personalnih vprašanjih in ko je naštel vse neuspešne poizkuse, ki jih je podvzel, je izjavil:

»Položaj moramo vzeti, kakoršen je. Niti vlada, niti parlament nimata na razpolago sredstev, da bi pritislila na privatne družbe v personalnih vprašanjih. Je to zelo neprijetna resnica.«

S tem je sam obsodil znane železničarske konvencije iz leta 1921.

Oddaja čeških državnih železnic v privatne roke.

Že dalje časa krožijo po časopisju vesti, da hoče češka država prepustiti državne železnice neki privatni družbi, za katero stoji ameriški kapital, in da je preцениla vrednost vseh železnic na 25 milijard čeških kron.

Češki tiskovni urad je nato izdal sledeče uradno poročilo:

»K časopisnim poročilom, da se razpravlja o event. oddaji čeških državnih železnic v najem nekemu inozemskemu koncernu in da je železniško ministrstvo ocenilo vrednost vseh železnic na 25 milijard čeških kron, se iz železničarskega ministrstva sporoča, da se o denarni vrednosti čeških železnic ni razpravljalo in da so številke imenovane v časopisih, nepravilne.«

S tem komunicirajem je toraj uradno potrjeno, da se v resnici vrše pogajanja za

oddajo železnic privatni družbi. Zadnja poročila sicer javljajo, da so pogajanja prekinjena, ker je stavila dotična privatna družba za državo nesprejemljive pogoje.

Jugoslavija.

Po težkih in dolgih bojih v Beogradu smo srečno prijadrali tako daleč, da smo dobili za železniškega ministra aktivnega armijskega generala. Baje v celem parlamentu niso mogli dobiti sposobnega poslanca in so morali poiskati »stručnjaka«. V civilnih poklicih in na železnici ga ni bilo, zato pa se je našel pri vojaki.

S tem prehajamo v leto 1927, kjer bomo lahko dobili za direktorje — stručnjake pukovnike.

Razno.

Iz »Udruženja jugoslovanskih nacionalnih železničarjev«.

Vsa velikanska agitacija tega stanovskega društva se je polagoma razblinila v prah, vse velikanske obljube, ki so jih dajali svojemuo osobju, so ostale neizpolnjene. Vsa državotvornost, nacionalizem in »samostanovski boj« niso našli dopadenja v očeh ministrov in uprave, ako moremo verjeti njih lastnim poročilom.

Na 3. redni seji njih centralne uprave, ki se je vršila v Beogradu 17. in 18. decembra 1926 in na kateri so zastopali slovenske železničarje gospodje Deržič, Muraus, Juh, Ponikvar in Vrtačnik, je sam njih predsednik inž. Milivojevič, direktor rečne plovitbe, izjavil:

»V ime ožjega predsedstva centralnega odbora izjavlja, da so naredili vse, da bi se šlo na roko vsem prošnjam našega članstva. Na to da se je delalo na vseh važnejših vprašanjih, ki so interesirala vse železničarje. Delalo se je stvarno, toda, ali so bili uspehi in v koliki meri, to je drugo vprašanje. Poroča, da se je storilo vse, da se merodajne prepriča, v kako težkem materialnem položaju se nahajajo železničarji. Na naše predstavitve merodajni niso smatrali za potrebno, da odgovarjajo ter je to povzročilo veliko nezadovoljstvo med železničarji.

Konstatira, da so sedanje razmere zelo težke in da ni izhoda: a ožje predsedstvo ne želi prevzeti odgovornosti za posledice, katere bodo vsled takega stanja nastale. Izjavlja, da še ni prejel odgovora od Ministrstva saobračaja na naše predstavitve iz kongresa (ki se je vršil pred šestimi meseci. Op. ur.) in iz prve plenarne seje in zato predlaga, da se postopa po sklepu 2. plenarne seje.«

In nato so sklenili, da odstopi centralni odbor in vsi oblastni odbori in da se vrše izredni občni zbori dne 30. jan. 1927 in izredni kongres dne 13. febr. 1927 v Beogradu, vse z dnevnim redom: 1. Poročilo o položaju železničarjev v državi; 2. Volitev nove uprave.

Tak je torej položaj v »Udruženju«. Ko nekateri gospodje okoli »zveze« niso hoteli ujedinenja na podlagi razrednega boja, dasi je njih članstvo hotelo enotnosti, smo jim mi povedali, kaj je »stanovska borbena organizacija« in kake uspehe se da doseči s prošnjami. Povedali smo, da bodo nastopile pogubonosne posledice in komaj je eno leto preteklo od tedaj, že se naša prorokovanja uresničujejo.

Mogočne organizacije 25.000 mož minister ne upošteva, celih šest mesecev jim ministrstvo ne odgovori, položaj železničarjev se poslabšuje in kot edini odgovor na vse udarce ima »stanovska organizacija« le »odstop vseh svojih funkcionarjev« in izredne občne zборе, na katere pa niti ne postavi kot dnevni red: »Nadaljnje delo, akcija in taktika društva«.

Apeliramo danes na vse trpeče železničarje, kolikor so še člani »Zveze«, oziroma »Udruženja nacionalnih železničarjev«, da na teh izrednih občnih zboreh in kongresu nastopijo za brambo svojih pravic, da nastopijo za ujedinenje železničarskih organizacij na podlagi razrednega boja, ker le v enotni, razredno bojno organizaciji organizirani železničarji si bodo priborili svoje pravice, a nikdar si jih ne bodo v »stanovskih« priprosili.

Poziv podružnicam in sodrugom!

V svrhu kompletacije »Ujed. železničarja« iz leta 1926 rabimo štev. 3, 4, 14, 16, 18 in 19, da zamoremo dati primerno število letnika 1926 v vezavo.

Prosimo podružnice in sodruge, če imajo kako gornjih števil na razpolago, da nam jo čimprej pošljejo.

Uprav. in ured. »Ujed. železničarja«.